

Forfatter: Ulfeldt, Leonora Christina

Titel: Udrag fra Leonora Christinas franske Selvbiografi oversat til dansk

Citation: Ulfeldt, Leonora Christina: "Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer", i Ulfeldt, Leonora Christina: *Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN ; C. O. BØGGILD-ANDERSEN , Rosenkilde og Bagger, 1949, s. 46. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-leonora01-shoot-idm140124513823232/facsimile.pdf> (tilgået 25. oktober 2021)

Anvendt udgave: Jammers Minde og andre selvbiografiske Skildringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Arrest adskillige Gange skrevet til Kongen og bedt ham om ikke at lønne hendes Herres Tjenester med en længere Arrest, ikke at tale om, hvad hun i Haag havde gjort for ham; hun havde taget sine Juveler og Ringe og givet ham, da hans Vært ikke vilde give ham mere at spise. Hendes Fordring var ikke ringe; den beløb sig til over 20.000 Rdl.

Vor Dame lader sig da forføre til den Tro, at Kongen af England vilde lade hende nemmelig undkomme. Forræderen Braten sagde til hende, at han ansaa det for godt, at hun for at skjule sig forklædte sig som en Mand. Hun sagde, at hun ikke havde Aarsag at forklæde sig, der var ingen, som forfulgte hende, og om saa var, vilde hun ikke rejse i Forklædning med en anden Mand, som ikke var hendes Husbonde. Efter at hun var holdt i Arrest 17 Dage i Dover, lader hun sig ved Nattetid af Braten føre hen til Fæstningens Udenværker, gaar ned ad en høj Stige, som bryder sammen under Nedstigningen, og passerer over Graven, hvilket ikke var svært. Paa den anden Side var der en Hest til hende, men Herremanden, hendes Pige og Herremandens Tjener gik til Fods. Hendes Lakaj vilde man ikke lade gaa med; Braten lod, som om han ikke kunde finde ham, og som om det hastede med Tiden; Aarsagen var, at de frygtede, man skulde forsvare sig. Da hun ankom til det Sted, hvor de fornævnte Forrædere var, giver hendes Fører Signal ved at slaa to Sten mod hverandre. Fluks kommer 4 bevæbnede Mænd tilløbende; Petkum og Dreyer var lidt længere derfra. Den ene sætter hende en Pistol for Brystet, den anden en Kaarde og siger: „Jeg tager Eder til Fange“. De andre tvende Skelmer sagde: „Vi vil bringe Eder til Ostende“.

Hun havde stedse mistænkt et Forræderi, da hun var paa det Sted, hvor hun var sia egen Herre, og talte med Herremanden om, hvad der var at gøre, i Fald det skulde blive sat i Værk, om man skulde lade sig tage til Fange eller forsvare sig. Hun fattede det Forsæt at lade sig forraade uden at røre sig, eftersom der ingen Aarsag var, hvorfor hun havde nødig at frygte; man kunde

ikke straffe hende paa Livet, fordi hendes Søn havde hævnnet den Tort, som var overgaaet hans Forældre. Derfor gjorde hun ingen Modstand og bad dem ikke gøre sig saa stor Umage, hun skulde nok gaa af sig selv; thi tvende Mænd holdt hende saa fast, at det smertede i hendes Arme. Man kom med en Flaske tør Vin for at vederkvæge hende, men hun afslog at drikke; hun havde et godt Stykke at gaa til Fods, thi hun vilde ikke stige til Hest. Hun brusede en Kende op imod sin Fører og bad ham paa Engelsk overbringe Guvernøren hendes Hilsen, men sige den Forræder Braten alle de Ukvemsord, hun i en Hast kunde bitte paa i dette Sprog, som hun ikke var fuldt fortrolig med. Hun løber hen til Baaden. Skibet, som skulde overføre hende, laa ved Rheden ud for Duns. Hun sagde Adieu til Herremanden; hun havde tvende Armringe med Diamanter, som hun vilde skænke ham til hans Børn, men da han frygtede, at man skulde tage dem fra ham, satte hun dem paa igen for ikke at bringe ham i Knibe dermed. Hun gav en Pistol til sin Tjener, og derpaa bar en Baadsmand hende ned i Baaden. Hun blev bragt om Bord i en engelsk Fregat, som Petkum havde hyret, og Dreyer fulgte med hende. Hun holdt Søen i 13 Dage og ankom ved Toldboden den 8. August 1663, ved 9 Slet om Morgenens

Her er i Oversættelsen udeladt de Sider i Selvbiografien, som fortæller om Leonora Christinas Modtagelse i København, Forhørene over hende i Blaataarn og hendes Mands Henrettelse in effigie, da hendes ret korte Gengivelse af disse Oplevelser i det franske Skrift kun viser faa og mindre væsentlige Realafvigelser fra den langt udførligere Fortælling i „Jammers-Minde“, samtidig med, at der er tydelige Ligbeder i den sproglige Udformning, især i Replikskifter. Enkelte af Afvigelserne er meddelt i Oplysningerne til „Jammers-Minde“.

Da vor Dame [som Fange i Blaataarn] havde været en Stund oven Senge¹, tænkte hun paa at fordrive Tiden og ikke udmatte

¹ Leonora Christina her i det foregaaende fortælt, at »hun, efter at have ligget i Sengen i 36 Uger, stur op og fatter Mod«.